

3) Ἀναπαρίσταμαι, ἐμφανίζομαι Κύθν.: Ὁ δεῖνα ἀνεπειᾷ ἔς τὰ μάτια μου (ἀναπαρίσταται ἢ εἰκὼν του εἰς τὴν φαντασίαν μου). 4) Ἀνασκιρτῶ Σίφν.: Ἦνεπέταξε ἀπὸ τῆς χαρᾶς του. 5) Φεύγω τάχιστα, ἐξαφανίζομαι Μύκ. Σίφν. Σῦρ.: Ἀνεπέτασε ὁ δεῖνα Σῦρ. Ἀνεπέτασεν ἢ σκούπα ἀπομυροστά μου αὐτόθι. Ἀπομέσα ἀπὸ τοῦ σύρμα ἠνεπέτασε τὸ μαχαιράκι Σίφν. Ἀνεπειᾷ τὸ ζωντανὸ (κλεπτόμενον ἐξαφανίζεται) Μύκ. || Φρ. Ὡ, ποῦ ν' ἀνεπειτάξης! (νὰ ἐξαφανισθῇς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς! Ἀρὰ) Σίφν. Συνών. ἀναλήφομαι (ιδ. ἀναλήφω 2), ἀναφταώνομαι (ιδ. ἀναπαταγώνω 2), συνών. φρ. γίνομαι ἄφαντος.

β) Ἐξαντλοῦμαι ταχέως Σῦρ.: Πότε ἀνεπειᾷ ἢ ζάχαρι!

γ) Ἀποθνήσκω Κίμωλ.: Ν' ἀπομείνῃ τ' ὄνομά μου κ' ἐγὼ νὰ νεπειτάσω! Συνών. ἀναπαύομαι (ιδ. ἀναπαύω Β 2), πεθαίνω. 6) Συσπῶμαι νευρικῶς Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ.: Ἀνεπειᾷ τ' ἀμάτι μου Κρήτ. Ἀνεπετοῦν τὰ μάτια μου Κάρπ. Νεπειᾷ τὸ μ-μάτι μου Κῶς. Συνών. ἀναπεταρίζω 2, ἀναπετάρω, παίζω. 7) Ἀνασύρω τὰς χειρίδας διὰ νὰ εἶμαι εὐθετος πρὸς ἐργασίαν Σύμ.: Ἀμπέτασε! Συνών. ἀνασκουμπώνομαι (ιδ. ἀνασκουμπώνω). 8) Ρίχνω στάχυα εἰς τὸ ἄλωνα Χίος

ἀναπηδῶ Πελοπν.(Λακων. Μάν.) — ΣΖαμπέλ. Πόθεν ἢ λ. τραγουδῶ 38 — Λεξ. Βλαστ. ἀναπηδάω Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 51 ἀναπ-πηδῶ Νίσυρ. ἀνεπηδῶ Κύθν.

Τὸ ἀρχ. ἀναπηδῶ.

1) Σηκώνομαι ἐπάνω μὲ ὀρμὴν ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἀν. ΚΠασαγιάν. ἐνθ' ἀν.: Ἀναπηδάω, ρίχτω τὸ χέρι ἔς τὸ σελάχι, βγάνω τὴ δίκανη πιστόλα, τοῦ φωνάζω ΚΠασαγιάν. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Κομπώστε καὶ ἔς τὰ πόδια μου διὸ σιδερένιες κλάπτες νὰ ἰδῇτε πῶς ἀναπηδοῦν Ρωμαῖοι παλληκάρια (κλάπτες = ποδοκάκαι) ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἀν. 2) Πηδῶ Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ.: Ἄσμ.

Δίει βιτσεᾶν τοῦ μαύρου του, σὰν ἀστραπὴ πετεινίται καὶ ἀναπ-πηδᾷ βουν' ὡς βουνό, βραδυάζεται ἔς τὸν κάμπο Νίσυρ. 3) Ἀναβράζω, κοχλάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Τὸ αἶμα ἀναπηδᾷ. 4) Μετβ. κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ Κύθν.: Ὁ φοῦρνος ἀνεπήδησε τὰ ψωμιά.

ἀναπήζω, ἀναπήσσω Δ.Κρήτ. ἀνεπήσσω Α.Κρήτ. ἀναπήζω Δ.Κρήτ. Σῦρ.(Ἐρμούπ.) ἠαπή-ζω Σύμ ἠαπή-τζω Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. πήζω.

1) Ἀναζυμώνω τὸ προζύμι ἐπαυξάνων αὐτὸ διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ ἔπειτα εἰς τὴν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος Κρήτ. Σῦρ.(Ἐρμούπ.): Ἄσμ.

Τῇ Δευτέρᾳ κοσκινίζει | καὶ τῇ Δρίτῃ ἀναπήζει
τῇ Δειράδῃ τὸ ζυμώνει, | Πέφτ' ἀνέβηκε, φουσκώνει
Κρήτ.

Ψεῖρα ἀνάπηζε σὲ πεταλίδά μέσα
ψεῖρα ἀνάπηζε καὶ ὁ κορξὸς ζυμώνει
(σχωπτικόν) αὐτόθι. Συνών. ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορῶνω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνακινῶ 2, ἀναπιάνω 2, ξαναγώνω. Πβ. ἀνακάνω.

2) Διαβρέχω Σύμ.: Ἐνάπησα τὰ ροῦχα μου. Ἐναπή-θην ἢ γῆς ἀπὸ τοῖς βροχάς. Συνών. ἀναλύω Α 2 β, μουσκεύω.

ἀνάπημα τό, Ἄνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀνάπημα Χίος (Αὐγών.) ἀνάπ'μα Λέσβ. (Πλομάρ.) Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπήζω.

1) Τὸ νὰ ζυμώνῃ τις Κρήτ.: Νὰ ἤθελα κατές πῶς βαρεῖσθαι κάθε βδομάδα τ' ἀνάπημα! (νὰ ἤθελα κατέχεις, νὰ ἐγνώριζες πῶς κττ.) — Δὲ μ' ἄφηκε τ' ἀνάπημα νὰ ἔρθω. Συνών. ζύμωμα. 2) Ποσότης ζυμωμένης ζύμης, ἢ ὁποία φυλάσσεται ὡς προζύμη διὰ τὸ ἐπόμενο ζύμωμα ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναδεμῆ 2 β, ἀνάπιασμα 1 β, μαγιά, προζύμι.

ἀνάπηρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάπ'ρους Θράκ.(Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάπηρος = ὁ ἔχων βεβλαμμένον μέλος τι τοῦ σώματος.

Ὁ ἔχων βεβλαμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ὁ τυφλός.

ἀναπιάνω σύνηθ. ἀναπιάνου βόρ. ιδιώμ. ἀναπιάνω Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Α.Κρήτ. Νάξ.(Ἀπύρανθ.) ἀναπιάνου Μακεδ.(Χαλκιδ.) ἠεπιάνω Α.Κρήτ.(Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. πιάνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Πιάνω, κρατῶ τι Ἡπ.Λευκ. — Λεξ. Πρω.: Ἀνάπιασε μου λιγάκι τὸ παιδί, γιατί με κούρασε Λεξ. Πρω. Ἀνάπιασέ μου νὰ φορτωθῶ (εἰς τὸ ἀνάπιασε ἐνν. τὸ πρᾶγμα ποῦ πρόκειται νὰ φορτωθῇ ὁ λέγων) Λευκ. || Φρ. Ἀναπιάνω ἔς τὸ στόμα (ὀνειδιζῶ, ψέγω) Ἡπ. Ἀναπιάνω ἔς τὴ γλῶσσα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λεξ. Πρω. 2) Ἀναζυμώνω τὸ προζύμι πρὸς αὐξήσιν τῆς ποσότητος διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος προπαρασκευάζων οὕτω αὐτὸ διὰ τὸ προσεχές ζύμωμα σύνηθ.: Ἀναπιάνω τὸ προζύμι σύνηθ. Βάλι θιρμό ν' ἀναπιάσων (ἐνν. τὸ προζύμι) Σκόπ. Θ' ἀναπιάκων τοῦ προζύμι Ἡπ.(Ζαγόρ.) Προζύμι ἀναπιασμένο πολλαχ. || Φρ. Ἀναπιάνουν προζύμι (ἀρχίζουν διαπραγματεύσεις διὰ συνοικέσιον. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ προπαρασκευάσουν ὡς ἀνωτέρω τὸ προζύμι διὰ τὴν ζύμωσιν τῶν ἄρτων τοῦ γάμου) Πελοπν.(Φεν.) Ἀναπιάνουν τὰ προζύμια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν.(Βασαρ.) Ἀνάπιακαν τὰ προζύμια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ.(Χουλιαρ.) Ἀναπιάσαν τὰ προζύμια (ἤρχισαν νὰ ἐρρίζουν) Πελοπν.(Βυτίν.) Ἀναπιάστηκαν τὰ προζύμια (ἐδόθη ἀφορμὴ πρὸς διαπληκτισμόν) Φεν. || Ἄσμ.

Δὲ θέλ' ἀπὸν τὸ σόι σου προζύμι ν' ἀνεπιάσω,
γιατὶ βρομεῖ, γιατί ξιδιᾶ, τὸ ζυμωτὸ θὰ χάσω
(ξιδιᾶ = ξινίζει) Α.Κρήτ.

Μὴ δάκρ' ἀναπιάνει τὴ μαγιά, μὴ δάκρ'α τὴ ζυμώνει
Μακεδ.(Πάγγ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναπήζω 1. 3) Ζυμώνω ἐκ δευτέρου τὸν ὠμόν ἄρτον διὰ νὰ μὴ ξινίσῃ Μακεδ.(Σιάτ.) 4) Πλάττω, ἐπὶ ἄρτου πλαττομένου ἐκ τοῦ ἐτοίμου φυράματος Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναπιάνω τὸ ψωμί Λεξ. Δημητρ. Συνών. πλάθω. 5) Ἀρχίζω τι Πελοπν.(Μαζαίικ.) κ. ἀ. — Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ. Πρω.: Ἀνάπιασέ μου μιὰ ταντέλλα Λεξ. Πρω. Πόλεμος ἀναπιάστηκε Μαζαίικ. Ἀναπιασμένο ἐργόχειρο (τὸ ὅποιον ἤρχισέ τις διὰ νὰ συνεχίσῃ ἄλλος) Λεξ. Δημητρ. 6) Ράπτω, ἐπιδιορθώνω τι φθαρὲν Θήρ. Συνών. ἀναμπαλώνω, ἀναρράπτω, ἀποπιάνω, μπαλώνω. 7) Ἀναζωπυρῶ, ἐνισχύω ἐπὶ πυρὸς Θήρ. Πελοπν.(Δημητσάν.): Ἀναπιάνω τὴ φωτιά Θήρ. Φέρε ἕνα κάρβουνο ν' ἀναπιάσωμε τὴ φωτιά Δημητσάν. Συνών. ἀναγκάζω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀναθάλλω Β 1, ἀνακαρῶνω (II) Β 1 β, ἀνακατεύω Α 1 β, ἀνακατώνω Α 1 β, συνταυλίζω. 8) Ἐχω διὰ στόματος, ὑπομνήσκω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.: Μοῦ ἔκανε ἕνα μικρὸ καλὸ καὶ τὸ ἀναπιάνει ὁλοένα Λεξ. Δημητρ.: Μόδουκες μιὰ φουρὰ μιὰ λίρα καὶ κάθε μέρα τ'ν ἀναπιάν'ς Ἡπ. Ἀναπιάνουν τὰ καλά μ' (τὰς εὐεργεσίας μου) αὐτόθι. || Γνωμ. Τὸ πολὺ

ἀναπιασμένο καλὸ δὲν πιάνεται *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀναγ-
γέλλω 1, ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω, ἀναθιβολεύω 2,
ἀποχτυπῶ. Πβ. ἀναγογγύζω 1. 9) Ὀνειδίζω
τινά, κατακρίνω *Ἡπ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.*: Τί μ' ἀνα-
πιάν'ς; *Ἡπ.* Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴν ἀναπιάνης ἄλλη
φορὰ τὰ κορίτσια μου *Λεξ. Δημητρ.* Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον
ἀναπιασμένος αὐτόθι. Συνών. ἀναγγέλλω 1 β, γλωσ-
σοδέρνω, γλωσσοτρώγω, κακογλωσσεύω, κακο-
γλωσσῶ, κακολογῶ, καταλαλῶ, κατασέρνω,
ξεσέρνω. 10) Ἀνακρίνων τινὰ μὲ πλάγιον τρόπον προσ-
παθῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά του *Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.)*:
Ἐπῆγα ἐγὼ κ' ἐνέπιασά τονε, μὰ δὲ μοῦ τό 'πε τὸ μυστικὸ
Κρήτ. Ἀνέπιασέ τονε, βὰ' σοῦ μολοήσῃ τὴν ἀλήθεια αὐτόθι.
Ἄμα τότε νεπιάσῃς, θὰ σοῦ πῇ ἄνε δὲ πῆρε *Σητ. Τίαν ἤρτες*
καὶ μ' ἀνεπιάνεις; *Κάρπ. || Παροιμ.*

Ἀνέπιασε τὸν παλ-λαρόν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν
(παλ-λαρός = παλαβός, μωρός, ἀνόητος) *Κάρπ. 11)*
Ἐνεργ. καὶ μέσ. προάγομαι οἰκονομικῶς *Ἄνδρ. Κρήτ.*
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούμ.) κ. ἀ.: Ἀπὸ μιὰ ἀελαῖα
ποῦ 'χε ἐνέπιασε κ' ἤκαμε ὁλόκληρο ζευγάρι *Α.Κρήτ. Φτωχὸς*
ἦτονε, μὰ μὲ τὴ βροκοπή του σιγὰ σιγὰ ἐνέπιασε κ' ἐγένηκε
πλούσιος Δ.Κρήτ. Ἐχω δυνὸ χρόνια ποῦ ἀνάπιασα καὶ ἔκαμα
δέκα πρόβατα αὐτόθι. Ἐχασε πολλὰ, μὰ ὅτερε ἀνάπιασε
πάλι Ἄνδρ. Ἀναπιάστηκεν ὁ δεῖνα Ἐρμούμ. Ἐνεπιάστηκε
κοδὰ μας καὶ τώρῃ δὲ μᾶσε γνωρίζει Ἀπύρανθ. Συνών.
ἀναλαβαίνω 3, ἀναπλωρίζω Β 1, πιάνομαι (ιδ.
πιάνω). 12) Μέσ. ἀναλαμβάνω, ἐνισχύομαι σωμα-
τικῶς Ἄνδρ. Θήρ.: Ἀνεπιάνει' ἡ καρδιά μου σὰν φάω
Θήρ. Ἀνεπιάστηκε λιάτσι ἡ δεῖνα Ἄνδρ. Συνών. ἀναδίνω
Β 1 γ, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2,
ἀνακαρῶνω (Ι) 1, ἀναπλωρίζω Β 2, ἀναπουπου-
λίζω, δυναμῶνω, καρδαμῶνω.

ἀνάπιασμα τό, σύνηθ. ἀνέπιασμα *Κάρπ. Α.Κρήτ.*
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

1) Ἡ ἀναζύμωσις τῆς προζύμης πρὸς αὔξησιν τῆς
ποσότητος διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος προ-
κειμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸ προσεχές ζύμωμα
σύνηθ.: Τὸ ἀνάπιασμα τοῦ προζυμοῦ σύνηθ. Μὲ βρῆτδε
ἀπάνω 'ς τ' ἀνάπιασμα *Πελοπν. (Τρίκκ.) Ἀνέπιασμα προ-*
ζ'μοῦ Χαλκιδ. || Φρ. Βρισκόμαστε 'ς τ' ἀναπιάσματα (δια-
πραγματευόμεθα κάποιον συνοικέσιον. Πβ. ἀναπιάνω 2)
Τρίκκ. Συνών. ἀναδόρωμα, ἀνακίνημα 2, ξανά-
νρωμα. β) Προζύμι Σάμ. Σκόπ.: Δὲ γίν'κι καλὸ τοῦ
φρουμί, γιατί ἦτανι λίγον τ' ἀνάπιασμα Σκόπ. Συνών. ἀνα-
δεμῆ 2 β, ἀνάπημα 2, μαγιά, προζύμι. 2) Ὁ χρη-
σιμοποιούμενος πρὸς ἀναπαραγωγὴν, ἐπὶ ζώων Κρήτ.
Ὁζῶ γι ἀνάπιασμα. || Φρ. Καλὸς γι' ἀνάπιασμα ἡ σοί γι' ἀνά-
πιασμα (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου οὐδενὸς ἀξίου). 3) Γόνος,
τέκνον Κρήτ.: Φρ. Διαόλου ἀνέπιασμα! (ἐπὶ παιδίου λίαν
ζωηροῦ). Συνών. διαβολόπαιδο, διαβολόσπαρμα,
διαβολόσπορος. 4) Ἐναρξίς πράξεώς τινος Ἡπ.
Σκόπ. κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ.: Τὸ ἀνάπιασμα τῆς
δαντέλλας Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.

Ἡ ἀγάπη 'ς τ' ἀναπιάσματα εἶναι γλυκεία σὰ μέλι

κι ὅταν ἐρῇ 'ς τὸ χωρισμό, τότε ὁ Θεὸς τὸ ξέρει

Ἡπ. 5) Κακολογία, ὀνειδισμός, δυσφήμησις Ἡπ.
— Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναγέλασμα 1, ἀνά-
γελο 1, ἀναγόρεμα 2. β) Μετων. τὸ κακολογούμενον,
τὸ ὀνειδιζόμενον πρόσωπον Ἡπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Εἶσαι τ' ἀνάπιασμα τῶν ἀνθρώπων Ἡπ. Μὲ τὰ φερσίματά
σου ἔγινες τῆς γειτονιάς τ' ἀνάπιασμα Λεξ. Πρω. Ἐγινε

τ' ἀνάπιασμα τοῦ κόσμου *Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναγέ-*
λασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2. 6) Ἡ
δι' ἐμμέσου τρόπου ἀνάκρισις τινος πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ
μυστικοῦ του Κρήτ.

*ἀναπιασματερὸ τό, ἀνιπιασματερὸ Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπιασμα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ερό.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται τὸ προζύμι.

ἀναπιαστάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άδα (Ι).

Μέρος ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον χρωματίζεται περισσότε-
ρον τῶν ἄλλων μερῶν, ὅταν τοῦτο τεθῇ ἐντὸς βαφικοῦ
ὕγρου (δηλ. πιάνει μεγαλυτέραν ποσότητα βαφῆς): Ἐπῆγα
νὰ βάψω τὸ φουστάνι μου, μὰ τὸ χάλασα, γιατί ἔκαμινε
ἀναπιαστάδες. Ἐβαλα 'ς τὸ λουλάκι τὸ παννί, μὰ μοῦ 'καμεν
ἀναπιαστάδες.

ἀναπιαστής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεπιαστής *Κρήτ. (Σητ.)*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

Ὁ ἐμμέσως προσπαθῶν νὰ ἀνακρίνῃ τινὰ διὰ νὰ μάθῃ
τὸ μυστικόν του: Τοῦ διαόλου τὸν ἀνεπιαστή ποῦ βρέθηκε
νὰ μὲ 'νεπιάνῃ! Ἀνεπιαστή σ' ἔβαλε γιὰ νὰ μὲ 'νεπιάσῃς;

ἀνάπιαστος ἐπίθ. Ἡπ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστός < ἀναπιάνω. Περὶ τοῦ
ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τὴν προ-
παροξυτονίαν *ιδ. ἀ- στερητ. 2 α.*

1) Ὁ μὴ ἀναζυμωθείς *Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.*: Προζύμι
ἀνάπιαστο *Ἡπ. 2) Ὁ μὴ ὀνειδιζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνά-*
μενος νὰ ὀνειδισθῇ ἐνθ' ἑαυτῶν.

ἀναπικροῦμαι *Καπ. (Σίλατ.)*

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *πικροῦμαι < πικραί-
νομαι, δι' ὃ *ιδ. πικραίνω.*

Ὁδύρομαι, ὀλοφύρομαι: Ἄσμ.

Ἐχω καὶ μιὰ ξανθὴ ἀδελφή, κλαίει κι ἀναπικροῦται.

Τί κλαίς τί κλαίς, ἔ ἀδελφή μ', καὶ τί ἀναπικροῦσαι;

ἀναπινάδα ἡ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

Μαστίχα ἀναμιχθεῖσα ἔνεκα βροχῆς μετὰ τοῦ ὑπεστρω-
μένου εἰς τὸ μαστιχόδενδρον λευκοῦ χώματος. Συνών.
νεροπινάδα.

ἀναπινάρικος ἐπίθ. *Κεφαλλ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρικος.

1) Ὁ ἀπορροφῶν καὶ ἀναδίδων τὸ ἐν ἑαυτῷ ὕγρον:
Μπότιης ἀναπινάρικος. 2) Ὁ ἀποβάλλον ἐκ τοῦ στόμα-
τος, ὁ ἀποπτύων τὴν τροφήν, ἐπὶ βρέφους: Οὔ, φωτιά νὰ
σὲ κάψῃ, ἀναπινάρικο! (ταῦτα λέγει τροφὸς πρὸς βρέφος
ἀποπτύον τὴν τροφήν).

ἀναπίνω *Κεφαλλ. Πελοπν. (Γέριμ. Λακων. Μάν.)*
— Λεξ. Βλαστ.

Τὸ ἀρχ. ἀναπίνω.

1) Ἀπορροφῶ *Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ.*
Βλαστ.: Τὸ σφουγάρι ἀναπίνει τὸ νερὸ *Κεφαλλ. Τὸ χαρτί*
ἀνάπτε (ἐνν. τὸ νερὸ) Λακων. 2) Ἀναδίδω ὕγρασίαν
Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ τοῖχος ἀναπίνει Λακων.
Ὁ βότιης ἀναπίνει Κεφαλλ. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω
Α 3, ἀναδοιῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω 3, ἀναλι-
γδίζω 1, ἀναξερῶ. 3) Ὑγραίνομαι ἐκ τῆς ἐξώτε-

